

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Frid, var lugn – att finna en trygg hamn i Herrens hus

Äldste Alan T. Phillips

Områdessjuttio, England

Mary Ann Baker förlorade båda sina föräldrar i tuberkulos när hon bodde med sin syster och bror i Chicago. När hennes bror fick samma fruktansvärda sjukdom ordnade hon så att han kunde resa till ett varmare klimat i södra USA. Sorgligt nog försämrades hans hälsa och han dog inom bara några veckor. Mary Ann och hennes syster var förkrossade. De hade inte råd att hämta ut hans kropp eller bekosta frakten tillbaka till Chicago för att begrava honom. Mary Ann upplevde vad som för henne var en av de mörkaste och svåraste tiderna i sitt liv. Hon skrev: "Jag sa inom mig att Gud inte brydde sig om mig eller de mina."¹ För henne var det mer än vad hon kunde bära.

Vi har alla upplevt stormar i våra liv. Tider av sorg, förlust, rädsla, sjukdom, ekonomiska påfrestningar, osäkerhet och turbulens av alla de slag. Dessa stormar är utmanande och kan pröva oss till det yttersta. Liksom lärjungarna på Galileiska sjön kan det finnas stunder då det känns som om vi är på väg att kapsejsa eller sjunka och då vi utropar: "Mästare! Bryr du dig inte om att vi går under?"²

Den stormiga natten på Galileiska sjön "vaknade [Frälsaren] och talade strängt till vinden och sade till sjön: 'Tig! Var tyst!' Då lade sig vinden och det blev alldeles stilla."³ För Mary Ann Baker lugnade Frälsaren stormen i hennes hjärta i hennes mörkaste stund

av sorg och förlust och "gav henne friden av en djupare tro och mer fullkomlig tillit".⁴ Med denna nyåterställda frid och stillhet författade hon orden till den uppskattade psalmen "Mästare, hör hur det stormar".⁵

Mörker och synd och allt ont på jord ger vika för dina befällande ord.

De lyder alla din viljas bud:

Frid, var lugn. Frid, var lugn.

Vi har en kärleksfull Fader i himlen som förstår att vi under livets stormar behöver en trygg hamn vi kan söka – en plats där vi är beskyddade, trygga och säkra.

Templet kan vara en viktig trygg hamn i vårt liv. Det dagliga livet för med sig utmaningar, osäkerhet, motstridiga röster och turbulens. I Herrens hus finner vi svar, styrka och den frid Herren lovade. Vi påminns om att vi inte är ensamma. Vi påminns om att Gud älskar oss, fortfarande leder oss, och ger oss ett sätt att återvända och få frid.

Vår himmelske Fader känner dig. Han älskar dig. Han förstår dina behov och utmaningar. Genom att besöka templet och delta i heliga förrättningar finner vi den klarsynthet vi behöver för att kunna navigera genom osäkerhet och de stormar som vi ställs inför.

Äldste Boyd K. Packer sa: "Det finns någonting renande och klargörande i templets atmosfär. Ibland är vi så ansatta av problem och svårigheter

och ting som gör anspråk på vår uppmärksamhet att vi inte kan se eller tänka klart. Men i templet tycks distraktionernas stoft lägga sig, dimman och diset tycks lyfta och vi kan 'se' ting som vi inte tidigare såg och finna en tidigare okänd utväg ur våra bekymmer."⁶ Ur psalmen, En grundval blev lagd:

*"Ej räds, jag är med dig,
nu frimodig var.*

*Se, jag är din Gud, städs mitt
bistånd du har.*

*Jag stärker dig, går med dig,
hjälpjer dig upp."*⁷

Oavsett hur det stormar, oavsett mörker och synd och allt ont på jord, så finns det ingen anledning att frukta. Vår kärleksfulle Fader i himlen har försett oss med en trygg hamn. I templet välsignar han dig. I templet stärker och beskyddar han dig. I templet kan du mer fullständigt förstå orden "Frid, var lugn". ■

FOTNOTER

1. Ernest K. Emurian, *Living Stories of Famous Hymns*, Boston: W. A. Widdell Co., 1955, s. 83–85.
2. Mark. 4:38.
3. Mark. 4:39.
4. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, Salt Lake City: Deseret Book, 1988.
5. Psalm, nr 66, Mästare, hör hur det stormar. Text: Mary Ann Baker, ca 1874. Musik: H. R. Palmer, 1834–1907.
6. Se "Förbered dig för det heliga templet", bearbetning av Det heliga templet, av Boyd K. Packer (tillgänglig på lds.org).
7. Se "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38. Text: Tillskr. Robert Keen, ca 1787. Medtagen i den första utgåvan av LDS hymnbook 1835. Musik: Tillskr. J. Ellis, ca 1889.

Äldste
Alan T. Phillips

Herren lever och leder sitt verk

Simon Olsson

Biskop i Vendelsö församling

Jag vill kort vittna om att Herren lever och leder sitt verk genom att berätta om hur han förberedde mig för att ta emot ämbetet som biskop i Vendelsö församling. Jag hade tjänat som högråd i Stockholms södra stav under en tid, jag hade verkat i ungefär fyra år där och var ute och reste en del i staven. Jag hade inga tankar på att tjäna i min församling utan ansvarade för en mindre enhet i staven som jag ofta besökte. Det kändes bra att få arbeta så nära med en grensresident och hans rådgivare för att se hur vi kunde stärka individer och familjer i hans enhet. Men i februari 2017 fick jag drömmar som jag aldrig haft tidigare. Samma dröm återkom under tre efterföljande nätter. Jag drömde att jag ledde vårt församlingsråd i ett rådslag. Det fanns ingen tvekan om vem jag var och vad jag gjorde där. Jag var biskop och det var Vendelsö församlingsråd. Det kändes olustigt att ha sådana drömmar, jag hade ju inget där att göra. Jag hade ingen önskan att bli biskop, men jag har alltid haft en önskan att tjäna vart än jag kallas. Jag ville ju verkligen inte aspirera till ett kall. Kall att tjäna kommer från Gud och ingen annan. Men efter tre nätter i rad med samma dröm, berättade jag om mina drömmar för min fru som tyckte att vi då kanske skulle börja förbereda oss på att det skulle bli så. Kanske var dessa drömmar från just Gud?

Simon och Julia Mattsson

I min dröm kunde jag inte definiera alla ansikten som fanns i rummet, men jag såg klart och tydligt vilka mina två rådgivare var. Jag såg också vem hjälpföreningens president var. Jag tyckte det kändes märkligt eftersom ingen av dessa två rådgivare just då satt i biskopsrådet och inte heller var det samma hjälpföreningspresident vid tillfället jag hade min dröm som då tjänade i vår församling. Det dröjde cirka två månader efter mina drömmar tills Hjälpföreningens president i vår församling (som hade tjänat länge och väl) blev avlöst och en ny kallades. Den nya presidenten var den syster som jag tidigare hade sett i mina drömmar! Jag kunde då vittna för henne enskilt att jag visste att hon var kallad av Gud och att han leder sitt verk.

Några månader senare, ungefär till sommaren, avlöste biskopen en av sina rådgivare efter lång och trogen tjänst. Döm om min förvåning när biskopen då kallade en av de bröder jag hade sett i min dröm till att vara hans rådgivare.

Mitt hjärta bankade och jag förstod att mina drömmar kom från Herren och att det var hans sätt att förbereda mig på att ta emot det ämbete jag skulle bli kallad till. Både jag och min fru kunde konstatera att Herren i all sin godhet lät oss se hur hans plan lades fram framför våra ögon och på så sätt lät oss förstå att han lever och leder sitt verk.

Så kom tiden då stavsresidenten ringde mig och bad om att få träffa mig med min hustru. Det fanns inga tvivel i oss om att acceptera en sådan kallelse. Vi visste ju att kallet kom från Gud och när han kallar svarar vi med "jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren". Vi är tacksamma för de cirka tolv månaderna vi fick av Herren att förbereda oss för att tjäna i våra ämbeten. Det gav oss tid för reflektion och att andligt bygga oss själva. Vi hoppas att vi kan svara med att bli än effektivare verktyg i hans händer då han på detta sätt undervisade oss om det som skulle bli. Detta är verkligen Guds rike och ingen annan står vid rodret. ■

Nu tävlar de inte, nu tjänar de

Inger Höglund

Västerhaninge församling

På 1960-talet hade Sverige ett antal friidrottare på högsta elitnivå. Flera av dessa blev värvade till BYU i Provo i Utah. Det dröjde inte så länge förrän några av dem upptäckte något mer än utmärkta tränings- och tävlingsförhållanden, nämligen evangeliet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Känner ni igen namnen Kenneth Lundmark, Anders Arrhenius, Lars Stubbendorff och Bo Christer Bertilson?

En annan elitidrottare valde ett universitet i New Mexico, Ingemar Nyman. Höjdhopp var hans gren och hans rekord var 218 cm. Han är i dag president för Stockholms tempel. Hans hustru Louise Nyman var också friidrottare och

hennes längdhopsrekord för Västerbotten har ännu inte slagits.

Deras medlemskap i kyrkan började i Luleå, där Louise kom i kontakt med kyrkan. Hon blev lite intresserad och när hon senare på en tågresa efter en tävling förstod att Kenneth Lundmark var "mormon" bestämde hon sig för att använda tiden till att fråga ut honom om kyrkan. Det han svarade henne gjorde att hon förstod att hon hittat den rätta kyrkan. Hon döptes därefter, men hennes man var inte intresserad. Det gick ett antal år innan Ingemar var mogen och en djärv missionspresident övertalade honom att ta steget. Inte kunde Louise tro att han en dag skulle bli president i Stockholms tempel.

Där tjänar just nu Ingemar och Louise Nyman tillsammans med sina "gamla" idrottskamrater Anders Arrhenius och Kenneth Lundmark med hustrur.

När Anders, som var svensk mästare i kulstötning, var färdig på BYU åkte han hem till Stockholm. Under tiden han och de andra idrottarna var i USA hade missionspresidenten sett till att missionärer besökte deras föräldrar. Till Anders mamma kom en systemmissionär, syster Fowler med kamrat. När han så småningom kom tillbaka till Sverige bestämde han sig för att bli medlem och döptes på Svartensgatan 3. På återbesök i Utah träffade han just denna syster Kristine Fowler och hon blev hans hustru. Paret kom att bosätta sig i Utah.

Kenneth Lundmark var också höjdhoppare, till och med europamästare. Också han kom tillbaka till Sverige och GIH. Han bestämde sig för att läsa Mormons bok och när det var gjort ringde han till missionskontoret och sa att han hette Kenneth Lundmark och ville bli döpt. Den som svarade i telefonen sa: "Den Kenneth Lundmark?" och han jakade. I Utah hade han träffat Susan Wilkinson. Henne gifte han sig med och tog med till Stockholm, faktiskt till Västerhaninge. Inte kunde de ana att det skulle komma att byggas ett tempel där. Efter fullbordad utbildning flyttade de tillbaka till Utah.

Några år senare överraskade medeldistanslöparen Lars Stubbendorff oss i Gubbängens församling. Han hade lämnat BYU och idrotten och blivit helikopterflygare. Med sig hade han sin unga hustru Jayne, syster till Susan Lundmark. Efter några år och två små barn i Sverige flyttade de till USA igen, den här gången till Florida.

FOTO INGER HÖGLUND

Från vänster: Anders Arrhenius, Ingemar Nyman, Louise Nyman, Kenneth Lundmark

Bo Christer Bertilson avslutade sin utbildning och löparkarriär i Utah, blev missionär i Chile, flyttade hem till Sverige och till läkarstudier. Han gifte sig med Nancy Wennerlund, fick en stor familj och många ämbeten i Stockholms stavar.

President och syster Nyman tycker att det är så härligt att ha sina forna tävlingsskamrater Anders och Kenneth med hustrur som volontärer i templet. De är alla rörande eniga om att tjänandet i templet är det bästa de kan tänka sig. Broder Lundmark säger att idrotten inte alls var lika viktig. ”Templet ger många fler andliga upplevelser och är en tillflykt från världen.” Han är den ende

medlemmen i sin släkt och känner att han vill göra så mycket. Han hustru flikar in att det är så lätt att släktforska här och så enkelt att fortlöpande få göra alla förrättningar själva.

Broder Arrhenius känner sig mycket närmare Gud nu och har aldrig så gärna besökt templet som nu. Han upplever att han får så mycket mer kunskap. Han uppskattar också att han nu kan göra det på sitt eget språk. Han säger att han drabbats av släktforskningsbacillen, vilket han inte alls beklagar. Och hans hustru säger att ”vi gör det inte bara för de döda, vi blir också mycket andligt stärkta”. ■

Den lilla boklådan i Ouistreham, Frankrike – enda fasta punkten i denna digitala historia

Madeleine Blomberg

Karlskrona gren

Det var lördagen den 4 november 2017. Kväll var det inte riktigt än, men det kunde inte hjälpas. Mobiltelefonen var satt i flygläge. Trött var jag och onåbar ville jag vara. Väl nerbäddad i sängen kom jag på att jag ändå måste kolla en sak – och direkt. Plong! Nytt meddelande i Messenger. Jag blev nyfiken men kände inte alls igen avsändarens namn: Maina Madeleine Colette Rivoal. Det lät riktigt franskt, tänkte jag, men texten var på engelska: ”Hello, jag bara undrar om du är den Madeleine Blomberg som lämnade en Mormons bok i en boklåda i Oistreham för två år sedan?” Jag flög upp och glömde andas. Va?! Vänta här nu. Jo, visst är det jag! Nu var tröttheten som bortblåst. ”Jo, det är jag! Så fint att höra från dig! Hittade du den där?” skrev jag tillbaka. Svaret kom: ”Jag var inte medlem i kyrkan när jag hittade din bok, men jag döptes för lite mer än två månader sedan.” Va?! Men vad häftigt! Hjärtat rusade på och jag kände knappt kontakt med sängen längre – jag mer svävade över den! Det svindlade. Hade jag verkligen någon del i detta?

Hösten och vintern 2015–2016 tillbringade jag i Frankrike. Maken kom

Agnes arv lever vidare

Helena Österlund

I maj 2018 avled Agnes Palm, 99 år, Handens församling, Stockholms södra stav. Tillsammans med sin make, Gustav, tjänade hon troget i kyrkan i Sverige under många år. Trots svåra upplevelser i koncentrationsläger under andra världskriget valde hon kärlekens och förlåtelsens väg. Ett undervisande exempel på det var när ett av hennes barn frågade vad hon tyckte om Hitler. Hon såg barnet i ögonen och sa: ”Han förstörde sitt liv, inte mitt.” Detta tänkesätt tillsammans med evangeliets gåva går i arv i generationerna efter henne. Släkten Palm har nu runt 120 efterkommande med släktmottot ”Seger genom kärlek”.

Nyligen avlidna syskon kan nu hedras på de lokala sidorna i Liahona genom att en familjemedlem eller en vän skriver några ord om den som gått bort (max 100 ord).

Vi vill också ha två bilder av den som avlidit, helst med lite tid emellan. ■

Skicka text och bilder till: terez.nilsson@gmail.com

FOTOGRAF OKÄND

FOTO HÅKAN PALM

ner vid jul och fram till dess var jag ensam om att passa hus, katt och en stor hund, som liksom jag älskade att gå långa rundor vid havet. Promenader och trevliga vänner fanns det tillräckligt av, men att hela tiden prata franska fick mitt huvud att värka! Trots det gick jag ibland till en liten gullig boklåda som stod på Rue de Dunes för att få lite nytt att läsa. Med boklåda menar jag en liten låda med luckor på. Det var meningen att man skulle ta en bok och lägga dit en annan om man hade lust. Jag tog en bok då och då, men vad skulle jag lägga dit? Mormons bok verkade vara det enda vettiga! Jag fick hjälp med att skriva mitt vittnesbörd i den på franska.

Nu plingade det till i min mobil igen när Maïna i snabb följd skickade foton från dopet, från konfirmationsdagen och bilder på henne och instagrammaren Emily Louise Loiria från Utah, USA. Hon blev hennes vän, kom och hälsade på och gick med henne till kyrkan. Och senare kom hon tillbaka tillsammans med maken. Han var den som döpte Maïna!

Den här tjejen är glad för att berätta och vill uppenbarligen ha kontakt, så jag kliver ur sängen och i kläderna och ringer helt enkelt upp Maïna på Messenger. Och hon svarade direkt. Glad och vacker som en nyponros. Maïna undrade om jag ville höra hennes "conversion story". Så klart jag ville!

För ett par år sedan hade Maïna upptäckt kyrkan på nätet. Sedan hittade hon alltså boken i boklådan. Hon läste lite, förstod inte mycket, men kände att hon ville besöka kyrkan i närliggande Caen. Hon gick dit några veckor senare, men blev kvar utanför. Hon vågade inte gå in! Och jag som var där! Men allt ska mogna i sin rätta tid har vi ju fått lära oss.

Sedan berättar Maïna om vägen fram till sitt vittnesbörd i dag. "Får jag fråga hur gammal du är, Maïna?" "Javisst, jag är 15 år!" Jag häpnade. Vilken entusiasm, och vilken vilja denna unga kvinna visar. Inte en mediauppfinring har varit bortslösad på henne. Hon har skaffat sig vänner på nätet och sökt sig fram till kunskap om kyrkan i den digitaliserade världen. Instagramvännen Emily var imponerad av hur mycket Maïna hade lärt sig från kyrkans hemsidor.

Mormons bok hade hon också läst förstås. "Men i början var det svårt", säger Maïna. Hon förstod egentligen ingenting. Först drygt ett år senare, den 1 januari 2017, började Maïna läsa Mormons bok på riktigt. Då började det kännas också – på riktigt. "Jag minns att jag kände Anden så starkt. Jag bara visste att den var sann."

Innan vi avslutar vårt samtal berättar Maïna att hon har en annan instagramvän som hon följer och undrar om jag kanske vet vem det är, för hon är

från Sverige. "Hon heter Lina Persson och är från "Ronnebay". "Vill du att jag hälsar till henne från dig?" frågar jag. "Vet du vem hon är alltså?" frågar Maïna. "Jodå, jag kommer att träffa Lina i morgon. Hon går också i Karlskrona gren precis som jag!" "Oh, my goodness!" fick jag till svar.

Lina Persson är också en instagrammare som når ut i världen. Sociala medier – de är verkligen sociala. De når ut! Vilket jobb de gör de där ungdomarna! Men vi äldre, vi kan fortsätta att dela ut Mormons bok, precis som vanligt. Det är inte fel det heller. Det verkar ju faktiskt vara en perfekt kombination!

Maïnas tvååriga resa mot ett vittnesbörd:

- 2015: Hittade kyrkan på nätet. (13 år)
- 5 november 2015: Fann Mormons bok i boklådan nära sitt hem.
- 13 december 2015: Maïna åkte till kyrkan, men vågade inte gå in.
- 12 mars 2016: Blev vän med instagrammaren Emily från Utah, USA – genom en gemensam vän på Instagram.
- 1 januari 2017: Började läsa Mormons bok – på riktigt.
- 8 januari 2017: Gick till kyrkan – på riktigt.
- April 2017: Besökte öppet hus i Paris tempel – två gånger!
- 2 september 2017: Dopet (15 år)

- 3 september 2017: Konfirmationen
- 4 november 2017: Hittade mig genom en gemensam vän på Facebook.

Så här skrev Maïna dagen efter vårt samtal: Hej Madeleine! Hur är det med

dig? Alla blev så glada i kyrkan i dag när jag berättade att vi två hade fått kontakt och att du hälsade. Jag gick upp och bar mitt vittnesbörd i dag! Jag talade om vår berättelse och hur jag hittade din Mormons bok i den där boklådan! Kram från Maïna. ■

Mattias misstag blev en livsomvälvande välsignelse

Liahonas lokalredaktör har kommit i kontakt med Lina Persson och Mattias Krekula, ett ungt gift par från Karlskrona gren som älskar att dela med sig av evangeliet – på sitt eget sätt! De berättar själva hur de blev medlemmar i kyrkan och hur de har fått en stor skara följare på nätet.

Lina: Jag är nu 23 år gammal och blev medlem i kyrkan 2013. Jag har aldrig haft någon tro förut. Jag träffade missionärerna via en vän till mig. Tanken var först att de bara skulle lära mig engelska, men sedan blev jag väldigt intresserad av evangeliet när missionärerna berättade mer om vilka de var. Mina föräldrar var väldigt motstridiga och ville inte att jag skulle döpa mig, men efter några veckor sa de ja, så jag döptes den 20 januari 2013.

Mattias: Jag är nu 27 år och har bott i Norrbotten hela mitt liv. Jag är uppvuxen i en ateistisk familj, så jag har aldrig haft chansen att gå med i någon kyrka. 2015 lade jag till Lina på Facebook av misstag, jag skulle lägga till en annan person. Men vi började prata lite, fast första gången Lina berättade om evangeliet var jag inte ett dugg intresserad. Men efter några

månader skrev hon om evangeliet igen och jag fick en bra känsla. Hon undervisade mig på Skype och vi läste ur Mormons bok på Skype. Sedan bokade jag flygbiljetter och hälsade på Lina i januari 2016. Jag träffade missionärerna i Karlskrona och blev undervisad av dem, och jag och Lina började dejta. Allt kändes så bra och jag fick en känsla jag aldrig hade haft förut, en väldigt fridfull känsla. I slutet av februari flyttade jag till Ronneby och lämnade hela min familj kvar i Norrbotten. Jag döptes den 12 mars 2016.

Allt gick väldigt snabbt. Lina och jag blev förälskade i varandra och den 18 juni 2016 gifte vi oss. Vi gifte oss borgerligt eftersom vi inte kunde beseglas i templet än på grund av att jag var nyomvänd.

Året därpå startade vi en Instagram-sida. Vi kände att vi ville dela med oss av den glädje som evangeliet ger och vi ville visa världen hur det är att vara mormoner i Sverige. Väldigt snabbt fick vi många följare, och mormoner över hela världen började engagera sig i vår sida. Vi lägger ut bilder från när vi träffar missionärerna, när vi är i kyrkan, när vi har hemafton och från våra

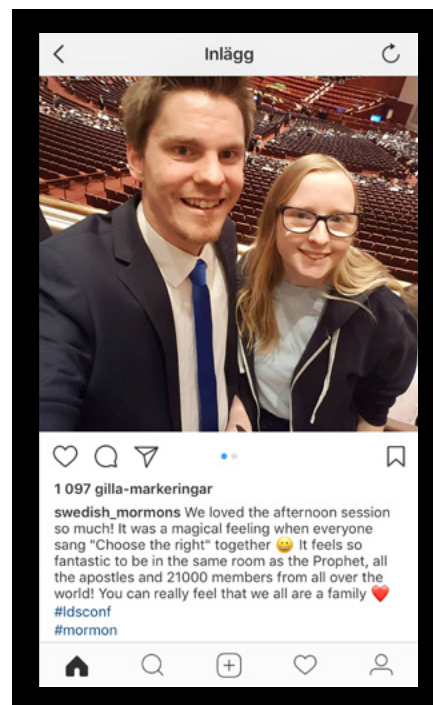

FOTO MATTIAS KREKULA

FOTO CARINA PERSSON

resor. Vi delar citat och skriftställen också. Just nu har vi nästan 6 400 följare och vi får fler följare varje dag. Det känns helt överkligt och vi är väldigt tacksamma för alla som följer oss.

På vår Youtubekanal har vi snart 600 prenumeranter. Där delar vi sånger som missionärerna sjunger, och så har vi satt text till videor med många av kyrkans psalmer och gjort bildspel,

med mera. Nu senast spelade vi in en musikvideo med 20 primärbarn i Utah. Vi har planer på att spela in fler musikvideos nästa gång vi åker till Utah.

Vi har redan varit i Utah tre gånger på två år. När vi är där fotograferar vi tempel, gör kyrkaktiviteter, träffar gamla missionärer som Lina känner och så har vi varit och sett generalkonferensen två gånger. Vi gör mycket annat också. Vi älskar att vara i Utah och vi tycker att det är den bästa platsen på jorden. När vi var i Utah sist var det jättemånga av dem som följer oss på Instagram som ville träffa oss. Vi var hemma hos över 10 familjer och åt middag och alla var intresserade av att höra mer om kyrkan i Sverige.

Den 16 december 2017 beseglades vi i Köpenhamns tempel. Det känns underbart att vi kan leva tillsammans nu för tid och evighet om vi följer evangeliet.

Vi har med andra ord hunnit med galet många saker sedan vi lärde känna varandra och vi båda älskar våra liv nu när vi är medlemmar! Det känns också skönt att alla våra föräldrar nu accepterar vår tro. De är glada för vår skull. De ser att vi är så lyckliga. Vår dröm är att även våra föräldrar ska bli medlemmar, men det är en lång väg kvar!

Vi älskar att sprida evangeliet och vi älskar att tjäna, umgås med missionärerna, hjälpa missionärerna med lektioner – vi älskar hela vår kyrka. Jag är rådgivare i Unga män i vår gren och Lina är primärlärare och grensmissionär, så vi har fullt upp i kyrkan. Nitio procent av vår fritid tillbringas vi med att göra sådant som har med kyrkan att göra. Vi älskar Karlskrona gren och alla syskon i grenen. ■

Avresande missionärer och volontärer

Benjamin Sandelin från Kristianstads gren har kallats på mission. Han kommer att verka i den Alpina tysktalande missionen. Benjamin är son till Johan och Nancy (f. Correa) Sandelin.

Ludvig Wrang från Lunds församling har kallats på mission. Han

kommer att verka i Englandmissionen London. Ludvig är son till Claus-Jörgen Wrang och Rebecca Sturesdotter.

Viktor Ottosson från Umeå gren har kallats att verka som volontär för kyrkan. Han kommer att arbeta i området runt Moskva i Ryssland. Viktor är son till Jan och Katarina Ottosson. ■

FOTO REBECCA STURESDOTTER

Benjamin Sandelin

FOTO JONATAN NILSSON

Ludvig Wrang

FOTO EMMA SOFIA AMUNDSEN

Viktor Ottosson

Hemkommande missionärer

Louise Eriksson från Kristianstads gren har kommit hem från sin mission. Hon har tjänat i Sverigemissionen Stockholm. Louise är dotter till Peter och Ann-Sofie Eriksson. ■

Louise Eriksson

FOTO LYNDEY KUNZLER

Uppföljning i Hörby

Minns ni artikeln om Ann-Jeanette Bentzen från skånska Hörby som gör motionsrundan till ett tillfälle att plocka skräp? (*Liahona*, juni 2018 s. L7)

För femtonde gången i rad bjöd Hörby kommun tillsammans med sponsorer in till det årliga Kulturkalaset. Ann-Jeanette och maken Christian Bentzen, dåvarande grensresident i Kristianstad, visste vad detta skulle innebära för Hörby. Hela stadskärnan fylls av liv och rörelse. Massor av folk och massor av skräp! Nu kom tillfället Ann-Jeanette sett fram emot. Hon tog hjälp av medlemmar och missionärer som fick sätta på sig de gula västarna med texten **MORMON HELPING HANDS** samt kyrkans logotyp. 83 kg skräp och många glada kommentarer och leenden blev resultatet av deras tjänande. ■

FOTO PATRICIA BENTZEN

**Ingrid Nilsson samtalar med
Birgit i Rödakorshuset**

Birgit och Farouk

FOTO CAMILLA NORDIN

Kyrkans globala hjälporganisation valde att stötta Rödakorshuset i Stockholm

Camilla Nordin

Lite undanskynt vid Kungens Kurva i Stockholm ligger Rödakorshuset som startade 2015.

Farouk Hamzaoui, projektledare och anställd på Röda Korset sedan 24 år, hade en vision av en medmänsklig mötesplats som så mycket som möjligt kunde likna ett hem för samhällets mest utsatta, papperslösa, asylsökande, nyanlända, ensamkommande flyktingbarn och EU-migranter. Med stort engagemang och mycket arbete förverkligades den här visionen 2015.

Rödakorshuset tar emot 35–50 besökare om dagen. Besökarna har varierande behov men det de har gemensamt är att de tillhör samhällets mest utsatta och behöver stöd och hjälp för att kunna orientera sig i samhället och uppnå en värdig levnadsstandard. I Rödakorshuset finns möjlighet för dem att duscha, tvätta kläder, äta ett mål mat, sy väskor till Röda Korsets butik på Mariatorget, måla tavlor, lära sig svenska, träffa en sjuksköterska, vila, få kläder och hygienartiklar eller träffa en frivillig som erbjuder stöd och vänskap. Flyktingbarn kan få läxhjälp. Sociala aktiviteter och utflykter anordnas regelbundet.

Birgit, som arbetar som frivillig i huset, visar oss runt i de trevliga och ljusa lokalerna som bland annat innehåller klassrum, vilorum, hobbyrum, matsal, syateljé och lekrum.

Birgit, Farouk, andra anställda samt ett 40-tal frivilliga drivs av det som också är ledord i verksamheten – medmänsklighet, respekt och kärlek.

”Inte en enda gång har vi haft någon incident här”, berättar Birgit. Tydliga regler och positiva förväntningar har skapat en speciell atmosfär som bland annat får män och kvinnor från olika länder och kulturer att sitta och äta tillsammans i vänskaplighet utan att behöva gruppera sig.

Kyrkans hjälporganisation LDS Charities sökte några lämpliga projekt att stötta i Europa och valde bland annat ut Rödakorshuset. 2016 skänktes en välbehövlig summa pengar till verksamheten, som är helt beroende av bidrag i form av pengar, personligt engagemang, mat, hygienartiklar och kläder.

Våren 2017 besökte ledare från Stockholms båda stavar de ansvariga för Rödakorshuset. Sedan dess har medlemmarna i Stockholmsområdet donerat julklappar, kläder, personlig hjälp och tid.

Om man vill donera pengar till LDS Charities, som bidrar till projekt som Rödakorshuset och många andra flyktingprojekt, gör man det i samband med att man betalar tionde och andra offergåvor. Skriv beloppet och LDS Charities. Då går dessa pengar enbart till LDS Charities verksamhet. Vill man bidra med tid eller andra gåvor specifikt till Rödakorshuset kan man kontakta dem direkt. ■